

De vorbă cu Leontina Văduva

Sebastian CRĂCIUN

- Doamnă Leontina Văduva, ne aflăm la Paris, eu pentru prima dată, dumneavoastră de cât timp?

- De optsprezece ani. Suntem lângă Opera Garnier și în 1987 când am susținut o auditiție aici, în momentul când am pășit pe scenă mă gândeam că acolo cântase Callas, dar și mulți alți mari artiști. Eram foarte mândră, dar în același timp extrem de emoționată. Nu știam dacă voi fi capabilă să bucur publicul, să conving.

- Cum era Parisul muzical acum optsprezece ani?

- Parisul muzical pot spune că a rămas același. Toate sălile de spectacole, în general, sunt pline, vin artiști buni tot timpul. Este o viață culturală foarte intensă.

- Vorbind cu alți artiști, aceștia mi-au povestit despre noile regii șocante care pot fi găsite acum în diferite teatre europene. Regiile din Franța cum sunt?

- Cel puțin în ultimii 10-15 ani, din acest punct de vedere au fost probleme. Din ce în ce mai mult regizorii aduc forme noi de exprimare, vor să șocheze cu actul regizoral și se implică mai puțin în încercarea de a respecta textul și muzica. Dar sunt și contribuții regizorale interesante. Nu demult am văzut „Lucia di Lamermoor”, în viziunea regizorală a lui Andrei Șerban, iar acum cu Nathalie Dessay, a reușit să își exploateze la maximum ideile, este un act artistic foarte convingător. Însă, în general, în regia actuală apar foarte multe efecte gratuite.

- Publicul francez gustă aceste noutăți sau critică precum cel german?

- Cred că este mai maleabil. Acceptă noutatea și acceptă să încerce să înțeleagă psihologia regizorului. În fond, de multe ori un spectacol de operă, în viziunea începutului de mileniu III, este o analiză psihologică.

- Revenind în timp, acum 18 ani, cum ați ajuns la Paris?

- Eu câștigasem în anul 1985 câteva concursuri internaționale, am susținut și câteva auditiții și astfel am reușit să aterizez la Paris. Am fost

angajată pentru a cânta într-un spectacol al Operei Naționale, „Coțofana hoată” la Théâtre des Champs-Élysées. Am profitat de ocazie pentru a rămâne. A fost o ocazie unică. Nu cred că a fost o alegere, a fost un joc al destinului.

- Mi s-a mai spus că estul este o garanție a calității artistice...

- Exact. Nu am întâmpinat dificultăți. Drumul a fost ușurat și de faptul că eram deja angajată într-un rol important, într-un teatru important.

- Cât de important este un impresar pentru un artist liric?

- Foarte important. Un impresar este ca și un guru. Pentru cei care sunt foarte tineri și neexperimentați este nevoie ca acest impresar să le îndrume pașii, să le direcționeze cariera. Sunt o mie de fațete necesare împlinirii ca artist: alegerea repertoriului, modul de prezentare într-un teatru...

- Se deschid mai ușor porțile cu un impresar de valoare, cu un impresar cu influență?

- Nu cred că poți să te afirmi pe plan internațional singur. Ai nevoie de

un agent și de un profesor.

- Punctăm câteva dintre cele mai emoționante seri artistice franceze pe care le-ați avut?

- Aș putea spune că jumătate dintre rolurile importante pe care le am în repertoriu au fost create și au fost trăite pe scena Teatrului Capitol din Toulouse. Emoționant a fost și când am cântat la Paris în „Boema” la Opera Bastille, dar în Franța sunt nenumărate scene pe care m-am simțit foarte bine. Îmi aduc aminte de un spectacol cu „Manon” la Montpellier, o regie

extraordinară semnată de regretatul Jean Marie Simone. Era un regizor de teatru, dar care respecta vocea și mergea foarte mult pe exprimarea interiorizată a sentimentului.

- Există diferențe în ceea ce privește opera între capitală și restul Franței - ca montare, ca investiție, ca public?

- Nu. Aș spune că teatrele în care am cântat sunt la un nivel artistic înalt. În Franța există câteva scene foarte importante, câteva locuri în care se investește mult, iar reușitele sunt pe măsură - în afară de Paris, aș adăuga operele din Toulouse, Marseille, Lyon, Strasbourg și Bordeaux.

- Un rol preferat aveți? Ați simțit că un rol a fost scris pentru dumneavoastră?

- Da, două. Manon și Julietta. Poate chiar și Mimi din „Boema”, dar „Boema” este un spectacol foarte special, în care un rol foarte important îl are dirijorul. Datorită scriiturii, îi poate fi foarte ușor să te ridice sau să te distrugă.

- Cum este critica în Franța?

- Destul de avizată. Analizează în detaliu un spectacol. Nu știu dacă toți criticii au o pregătire muzicală, dar percepția spectacolelor este bine radiografiată.

- Ce pregătiți acum?

- Am două roluri în pregătire: Tatiana din „Evgheni Oneghin” și Margareta din „Mefistofele” de Boito. De asemenea voi susține multe recitaluri, și concerte în Argentina, în Africa de Sud și, bineînțeles, în Franța.

- Cu artiști români ați colaborat în ultimul timp?

- Am întâlnit o voce extrem de frumoasă - baritonul George Petean. M-a impresionat foarte plăcut. Împreună cu el am cântat într-un concert de binefacere la München.

- România se află pe agenda dumneavoastră?

- Nu pentru moment, dar sunt în discuții cu Opera din Cluj. Poate că voi avea ocazia să se împlinească un vis de-al meu, să cânt pentru prima dată în România opera „Dialogul carmelitelor”.

- Când ați cântat ultima dată în țară?

- În anul 2004, într-un concert care a avut loc la Sala Palatului și în care protagonistă era mama - Maria Ciobanu. Atunci am cântat câteva romanțe. Ca artistă lirică, am avut un concert la Cluj cu ani în urmă, cu arii din opere.